

OLIVIA OCH EUGEN

Av

HERBERT MOROTE

Översättning från spanskan av Jan-Olof Strandberg mars 2008

Registro de la propiedad intelectual (upphovsrättregister)

M-004298/2008

OLIVIA OCH EUGEN

Författarens kommentarer

Son känt finns det många former av teater. Olivia och Eugen är i själva verket en monolog, och monologer har ju sina egna särdrag, sina egna förtjänster och svårigheter. I en monolog är "teatraliteten" inte lika självklar som i en "vanlig textteater". Det betyder inte att monologen inte kan vara teatral utan att det yttre skeendet, konflikten, dramat, ligger i orden, sättet aktören uttrycker sig på, orden, ackompanjerade av små gester, andningens rytm, mimiken, huvudets rörelser, röstens tonfall, harklingar, röstens darrningar, ilska såväl som sorg, protest som förödmjukelse, en avbruten mening; och framförallt, återhållsamheten, tystnaden och pauserna. Monologen är mästarprovet på teatern. Det är som när en enda ensam matador gör en corrida med sex tjurar.

Det finns utomordentliga monologer, en av de är "Cinco horas con Mario" (Fem timmar med Mario) gjord efter en roman av Delibes, där änkan stänger in sig med sin makes kropp för att göra upp räkningen med honom. En annan är "El tunnel" (Tunneln) av Sabato där tjuven talar om varför han mördade sin älskarinna.

I en monolog son Olivia och Eugen finns det inga knep som räddar skådespelerskan från der svåra arbetet att delge sina känslor, sin ilska, sina tvivel och mångtydigheter. Det är i dessa sammanhang son Olivia och Eugen ställer krav på skådespelerskan att vara en utomordentlig budbärare (tolk) av dramat.

Vilken är dramatiken i Olivia och Eugen? För att svara är det bättre att börja säga: Vad är det som inte är dramatiken i Olivia och Eugen. Dramatiken är inte att Olivia har bestämt sig för att ta livet av sig, det vet man från början, inte heller processen som kom henne att ta beslutet, inte heller tvivlen hon haft eller sättet hon fick gifterna på, allt det är ett passerat stadium och är en annan teaterpjäs.

Dramat Olivia och Eugen ligger inte heller i stora konflikter, de är också passerade. Dramat Olivia och Eugen består i att göra åskådaren till vittne, se hur hon drar sig till minnes saker i sitt liv och hur hon gör upp räkningen med sin man, med sin mor, med sin "normale" son, med sina vänner, med sina läkare, med världen i allmänhet, med alla dem som förefaller normala i verkligheten är mer onormala än ett barn med Down syndrom.

Man säger att man går igenom sitt liv alldeles innan man dör; Olivia gör det med sitt.

Men det är mer än så: Olivia gör upp räkningen med Gud, på samma sätt som Job, som klagade över grymheten att åldras.

Trots det latent själv-mordet, Olivia och Eugen, tonar ner tragedin, det vill säga; inte dramatisera, inte melodramatisera med sentimentala anföranden, hon har kommit förbi dessa stadier. På samma gång hon gör står hon upp räkningarna står hon inför självmordets mekanik, det prosaiska, det vanliga. Det ska vara på samma sätt som när en självmördare tvivlar på repets hållbarhet och får problem med att göra en bra löpknut. På så sätt måste Olivia övertala sin son att ta pillren.

I hennes son oskuldsfulla närvaro hjälper denna avdramatisering till att, utan öppna (någon dörr) något alternativ, men tvingar Olivia till att tänka om det ändå inte finns en annan lösning eller om hon verkligen måste göra det just nu. Vad vinner man? Frågar hon sig. Det är den smala öppningen, men öppningen till slut, som hon öppnar.

Även om det inte finns någon konflikt mellan människor i den här monologen, som i andra, ligger konflikten i människan själv. På slutet när allt är förklarat och prövat och hon har kommit på ett tredje sätt att dö, till stor överraskning för henne och självklart också för åskådaren, lägger hon fram idén att åka till playan, men vi vet inte om för alltid. Pjäsen

lämnar slutet öppet, vilket kan vara förhoppningsfullt. Att inte göra någon bestämd final, det är Tjechovskt, som kommer lägligt, för vad hon verkligen vinner är ju bara lite tid. När? Vem vet? Åskådaren måste ju fundera över det.

Vid sidan av kommentarerna ovan, så finns det delar som är bekanta för åskådaren; terrorism, våld och korruption. Åskådaren måste också fråga sig vem som verkligen är normal och vem som verkligen är lycklig, en framgångsrik ung man eller en handikappad som Eugen.

Å andra sidan är det självfallet ett framsteg att kunna ställa på scenen ett barn med Down syndrom och visa att handikappade kan göra mer saker än vi tror.

De delar av texten som hör ihop med Eugen är gjorda med tanke på en ung man med Down syndrom, därför är hans repliker repetitiva (ofta upprepade) till större delen, och därför finns också förlängda sortier, som tillåter uppfräschning av raderna som följer.

Skådespelaren som gör Eugen behöver inte agera, behöver bara uppträda naturligt. I Spanien och Frankrike har funnits filmer, olika och framgångsrika, med barn som har haft detta syndrom.

Författaren vet mycket väl vad han talar om, då han har en underbar 43-årig son med detta syndrom.

Denna pjäs bör göras på scenen med en utomordentlig, skicklig aktris och en regissör på höjden av sitt kunnande.

Herbert Morote
Madrid, 2008

OLIVIA OCH EUGEN

Personer:

EUGEN, 33 år eller mindre, har Down syndrom, klädd i sportkläder av god kvalité, joggingskor med kardborrband.

OLIVIA, hans mor, omkring 50-60 år. Attraktiv för sin ålder. Mycket välklädd. Elegant.

SCENEN:

Man ser en stor TV senaste modell. En telefon på ett sideboard. En sekretär eller ett vitrinskåp. På högra sidan ett spelbord med fyra stolar, som används till matbord, gästtoalett, dörrar till köket och sovrummen. (Eventuellt en trappa med några trappsteg, som leder till ett loft där man kan ana Olivias sovrum. Ett annat alternativ är en vägg som avslöjar en del av Olivias sovrum).

Akt. Scener. Det är en enaktare, men för att förenkla repetitionsarbetet har jag delat upp texten i scener, eller teman, i en godtycklig form.

SCEN 1 OLIVIA KOMMER HEM

Höst. Klockan tio på kvällen. Huset är helt upplyst. I en soffa sitter Eugen och tittar på TV med ett par stora hörlurar. Är ibland mycket upphetsad, allt sker medan publiken intar sina platser. Spelet börjar när Eugen reser sig, tar av sig hörlurarna, man hör full volym ljudet från filmen Titanic när människorna faller i vattnet. Eugen rör sig hela tiden medan han ser på TV: n. Gestikulerar. Höjer sin högra hand med handflatan nerifrån och för den våldsamt uppåt, nedåt som om det är en sensation att man sjunker i havet. Han gör ljud med munnen: pluff, bang, glog, flog, ugghh. Upprörd sätter han sig, reser sig, springer runt soffan. Från vänster gör Olivia entré med en elegant handväska. Skakar resignerat på huvudet. Eugen lägger inte märke till henne.

OLIVIA (Ropar) Eugen! Eugen! För Guds skull, dra ner volymen! (Lägger handskarna och sjal på en stol. Går till TV och stänger av den).

EUGEN (Upptäcker henne, går fram till henne, kramar henne och kysser henne).

Oj, oj, mamma. Oj, mamma. Titanic. Pluff, pluff (med handen gör han gester hur man sjunker)

OLIVIA Du har ju sett Titanic tusentals gånger, lilla vän. Har du inte nån annan video? Varför använder du inte hörlurarna?

EUGEN (Jämtrar sig som om hon inte finns) Ojoj mamma.

OLIVIA Sånt oljud, pojk. Man hör det redan i hissen. (paus) Släck lite. Det är som om vi skulle ha nån fest. Ser du inte att det här ljuset avslöjar våra skavanker? (Hon släcker några lampor, men det är fortfarande trivsamt ljust) Har Paula varit här? Har Paula redan gått? (E nickar) Så klart, jag är för sen, klockan är ju nästan tio, det är ju inte klokt. Har du ätit? Gav Paula dig middag? (E skakar på huvudet) Har du inte ätit nånting Eugen? Ingenting?

EUGEN (Skamsen, med låg röst) Choklad.

OLIVIA Aj, aj, aj du är listig du. Så du hittade chokladen, alltså? Va?

EUGEN (Stolt) Ja, mamma, ja mamma.

OLIVIA Det är inte bra, doktorn sa ju att det är därför du får ont i magen.

EUGEN Ja, mamma.

OLIVIA Vill du ha något att äta?

EUGEN Ja, mamma.

OLIVIA Du är alltid hungrig. Jag går till köket för att se om Paula lämnat något. Bra, ta undan sakerna och duka bordet. (Olivia tar upp ur sin väska en plastkasse i vanlig storlek och gömmer den i en låda i byrån. Hon står stilla några ögonblick och betraktar lådan. Känner hur Eugen tittat och reagerar) Du rör ingenting av det här, eh? Inte röra, fy! Förstår du? Ajabaja !

EUGEN Ja, mamma. Fy.

OLIVIA Bra, bra. (paus) Vi har mycket att tala om ikväll, mon ängel. (går mot köket. För sig själv) Jag vet inte om jag har mod att göra det. Gode Gud, det är förfärligt.

EUGEN (med en slags fräckhet, busig) Mamma! Du glömmer dina saker (räcker henne handskarna och sjalen).

OLIVIA Tack, Eugen. Du lägger då märke till allt, va? Jag vet inte var jag har mina tankar. (går)

SCEN 2 EUGEN GÖMMER EN RÖD FLASKA

EUGEN (Skakar tålmodigt på huvudet) oj oj oj oj mamma jojojo ... (tar en stor påse som ligger på en vagn, där barn brukar ha sina grejor, och börjar att ta upp från den, med stor försiktighet, sina målargrejer, saxar, linjaler, färgpennor, häften för färgläggning, böcker mm. Mitt i sina bestyr upptäcker han lådan där hans mamma har gömt plastkassen. Han öppnar lådan och tar ut olika läkemedel ur kassen och undersöker dom.)

OLIVIA (Från köket) Vill du ha soppa?

EUGEN Ja, mamma, soppa. (Nervös, tar en röd flaska och gömmer den bland sina färggrejor i sportväskan. Återvänder och lägger snabbt undan läkemedlen i plastkassen i lådan och stänger den försiktigt.)

OLIVIA (Från köket) Vill du ha kroketter?

EUGEN Ja, mamma, soppa (går tillbaka till bordet och stoppar undan, med försiktighet, sina färger.)

OLIVIA (Från köket) Gör du i ordning bordet, Eugen?

EUGEN Ja, mamma (från skåpet tar han fram tabletter, kuvert, servetter, glas och tallrikar för tre personer och lägger dom med stor noggrannhet på bordet. Olivia kommer och hjälper honom avsluta dukningen.)

SCEN 3 TRE KVERT, RUBER KLINIKEN, FESTEN

OLIVIA Alltid tre, va? Alltid tre. Hur är det möjligt att du efter tio år ändå alltid dukar med tre kuvert? Du glömmer aldrig vad du har lärt dig, va? Du hoppas alltid att din pappa nån gång dyker upp för att äta med oss? (paus). Det var en tid då jag försökte förklara för dig att vi bara skulle vara två. Ingenting hjälpte, du fortsatte att duka för tre och blev så upprörd när jag tog bort din pappas kuvert. (paus) Ja du blev mycket, mycket upprörd.

Du blev galen, du hotade mig. Ja just du, vem skulle tro det? Så snäll som du verkar vara, men när du får ett raseriutbrott kan ingen hålla sig tillbaka. Du gör mig rädd. (Skäller ut honom på skoj) Jaa, du spela inte dum! (Eugen ler lite grann och Olivia lägger märke till det och sluter ögonen) Du förstår allt jag säger, va?

EUGEN Jaa, mamma.

OLIVIA Nej, mon pojke, jag tror inte du förstår mig. Om du kunde förstå mig skulle du ha många frågor som jag inte skulle kunde svara på. Om du till exempel skulle fråga mig: "Varför kom du så sent?" Och jag skulle ljuga för dig om jag sa att just när jag skulle stänga galleriet så kom en mycket viktig kund, en Botin, som gärna ville köpa nånting av Tapies. Åh, barn, om jag skulle säga sanningen skulle du dö av sorg. Du är så känslig, min ängel. (paus) Du skulle bara veta vad doktorn på Ruber kliniken har sagt mig (Eugen har slutat duka av, ser oroligt på henne) Du förstår allting, du, eller hur? EUGEN Ja, mamma.

OLIVIA

(Med ömhet) Nej, min älskling. Det finns ingen som du! Du förstår nog inte, säkert?

EUGEN Jo, mamma.

OLIVIA (Kysser honom på pannan) Du är en god ängel, Eugen! Du är det bästa som har hänt mig i livet. Sätt dig nu, jag ska ge dig soppan.

EUGEN Mamma. (Gör en gest för att tvätta händerna)

OLIVIA Javisst, gå och tvätta händerna och passa på att kamma dig och snygga till dig lite. Ah ... om du vill kan du byta kläder. Ta på dig nånting fint! Den här kvällen kommer att ... om du gillar det så tänder vi några ljus och lite musik för att komma i stämning?

EUGEN (Mycket nöjd) Jaa mamma, levande ljus, musik, fest. Du och jag?

SCEN 4 EUGENS PAPPA

OLIVIA Ja, raring, du och jag. Ingen mer (Eugen går).

Till att börja med tar jag mig ett glas. Jag tror jag kommer att behöva det (hon går till skåpet, öppnar lådan och står orörlig och tittar på påsen hon har lagt i den. Sedan, snabbt till barvagnen tar en flaska whisky. Häller upp en rejäl drink)

På tio år har jag inte druckit en droppe. (Med låg röst, som om hon ville att Eugen skulle höra henne. Ljuset går ner. Bara Olivia är belyst).

Jag drack aldrig särskilt mycket. Din far gjorde det desto mer. I början sa han att det var med kunderna på galleriet, men när jag tog hand om affärerna kunde han inte komma med såna ursäkter. Han tillbringade långa tider på golfklubben, i varje fall var det han fick mig att tro. Sen sa han att efter golfen åt han middag med några vänner. Mycket senare åkte han för att göra tavelaffärer med nån utlänning och försvann, var borta, flera dagar. En gång var han borta i två veckor utan att vi visste var han var. Tavlör? Lögn! (Tystnad) Nej, nej, han hade inte lust med kvinnor, omöjligt: han var aldrig bra i sängen. Tvärtom, han var håglös, lat. Så rar och trevlig han var utåt, lika tråkig var han som älskare, en riktig träbock. Vem skulle tro det? Va? (Tystnad).

Den förste som talade om för mig om spelhålorna var Antonio. Han var en förmögen vän. Oj, pojken min, vilka förhoppningar jag hade. Jag var ung, söt, full av lust på allt. Hur kunde man förvägra mig mina självklara rättigheter och behov? Då min man inte arbetade måste jag ju hitta på något för att kunna leva. (Paus) Jag var aldrig beredd att avstå från min kvinnlighet. Oj, oj, oj ... vilken önskedröm! (paus)

Jag var inte heller ett fnask, som din far sa till mig en gång. Inte alls, jag var hela tiden synnerligen diskret. Det som hände var att jag låg med två eller tre, vad man än säger. Inte fler. Säger man annat är det ren avundsjuka. (paus)

Saken är den att jag inte trodde på Antonio. Du vet: vännerna ljuger lika bra som de äkta männen. Efter att jag lagt ihop två och två och engagerat en privatdetektiv, som bekräftade vad alla människor viste utom jag, då begrep jag: din far var spelare, en missbrukare. Ja, en spelmissbrukare. Man kände till honom på alla kasinos häromkring, Montecarlo, Baden-Baden, Evian ... Vilken idiotisk last, vansinnig, vansinnig! Jag hade föredragit att han varit knarkare, det skulle inte ha kostat oss så mycket. Jag skakade varje gång jag gick till banken: överdrag, uteblivna inbetalningar och naturligtvis sedan många förklaringar om hur vansinniga don var på banken.

Vi förlorade vår villa i Moraleja, med pool, gymnastiksal, musiksalong. Det var hemskt! (Tar en stor klunk. Uff, du ska veta min pojk, att om din far inte hade fått den där infarkten så hade vi blivit ruinerade. Ja, helt ruinerade. (paus)

En gång hotade jag honom med skilsmässa om han inte underkastade sig vård. Vi internerade honom på en klinik i Marbella som kostade en förmögenhet.

Efter några dagar ringde man mig och talade om att din far hade gett sig iväg från kliniken. Vi hörde inte från honom på flera veckor. Jag var orolig förstås och måste begära hjälp av Guardia Civil.

Det var hemskt. Man talade om att man hade hittat en människospillra i Kina-kvarteren i Barcelona. Nu hade han problem med alkohol och kokain. (Hon sätter ut stearinljus på bordet och i rummet och tänder dom).

Jag förstår inte hur jag kunde leva på det viset. Att skilja mig tjänade ingenting till, galleriet stod i hans namn. Nej, jag föredrog att ha det som vi hade det. När allt kommer kring så kände jag mig friare när han var borta från oss. (Paus) Och för att undvika att hans dåliga exempel spred sig hemma skickade jag din bror att studera i London, men dig, min älskling kunde jag inte skicka iväg, ingenstans, aldrig i livet. Nej ... du gick till din specialskola på dagarna. (paus)

Det gjorde mig alltid förvånad att de få gånger du träffade din pappa så kysste du honom som om han just hade kommit hem från kriget. Det är klart, du fann ju inget dåligt hos honom, du dyrkade honom som ingen annan. Du brydde dig inte om hur han såg ut, eller hur han luktade. Du gav honom tofflorna, morgonrocken, tände hans cigarr, la is i glaset och sedan gjorde du i ordning hans bad. Prinsen i Gales skulle ha blivit överlycklig att ha en tjänare som du. (Paus) Sedan följde du honom till sängen och stannade och sov hos honom. Du brydde dig inte om var ifrån han kom, vad han hade gjort, inte om han hade lämnat oss på gatan. (Paus) Jag måste ju erkänna att din far älskade dig verkligen, mycket. Det är väl han enda förtjänst. (Paus) Jag älskade dig från det du föddes. (Paus) Eugen, vad gör du? Kom nu!

(För sig själv) Mon ängel, du vet också vad det är att lida. Jag vet att du saknar din pappa, jag har gång på gång sett dig gråta framför hans fotografi i ditt rum. Jag ville inte störa dig, jag lämnade dig ensam med din sorg. Att lida i tysthet är en omistlig mänsklig rättighet. En gång frågade jag vad det var med dig, varför du grät, och du låtsades att du var förkyld, snuvig mammii, snuvig sa du till mig. Du är så fin och känslig, du dolde din smärta för att inte göra mig ont. (Dricker lite)

Eugen, varför kommer du inte?

EUGEN (Utifrån) Jag kommer mammiii.

SCEN 5 OLIVIAS BEKÄNNELSE

OLIVIA Skynda dig. Vet du, pojke, du skrek inte när du föddes och man måste ge dig några smällar på stjärten tills du gav ifrån dig en mycket svagt jämmer. Du andades och vi kände oss inte lättade. (lång paus)

Nåja, jag överdriver, för du gjorde oss mycket oroliga: du hade en sån ovanlig blåaktig färg. Doktorn sa att dom skulle lägga dig i en kuvös för att få syre, jag skulle inte vara orolig, men hur skulle jag kunna låta bli att ängslas? Dom hämtade dig vid tvåtiden och det gick inte en minut förrän jag ringde på klockan för att höra om dig. Så fortsatte jag stund på stund tills sjuksystrarna blev alldeles galna och till slut gav mig något att sova på. (paus)

När jag vaknade var det redan kväll och rummet var fullt med blommor och folk: mor och farföräldrar, fastrar, mostrar, kusiner hela släkten. Susana Gonzalez Uriarte, några vänner till din far, alla mina väninnor. Gud vad folk! Man måste turas om för att komma in. Man gav mig ingen chans att fråga efter dig. Alla talade i mun på varann, vilket vansinne, man gratulerade mig "en pojke till i familjen", "du ser ju strålande ut" och naturligtvis frågade dom om din längd, hur mycket du vägde, vad du skulle heta. Det sista var lätt att svara på. Då för tiden tyckte din far och jag mycket om att gå på teater och vi var överens om att om du skulle heta Eugen, som Eugen Ionesco, som Eugen O'Neill. Dessutom såg vi i ett namnlexikon att Eugen kommer från grekiskan och betyder "den välskapte" (höjer rösten) Eugen! Eugen! Kom hit nu, pojke! Skynda dig! Titta ljusen är snart utbrunna.

EUGEN (Utifrån) Jag kommer, mamma. Jag håller på att göra mig fin.

OLIVIA Du är alltid fin. Du är den finaste som finns. Jag lovar dig, jag ljuger inte. För mig är du den allra finaste. Men skynda dig nu om du inte vill hitta en vilsen fyllkaja, för ikväll måste jag vara skärpt. (Ser åt lådan) Jag vill inte vara sån ett jag inte kan göra det. (Tar en klunk whisky) Saken är den att när jag kom för att se på dig så hände det, att i stället för att hämta dig kom Dr Solis med ett ansiktsuttryck som inte bådade gott. Han

såg i golvet och sa till mig: "Olivia, ni måste vara stark, jag har dåliga nyheter." Är han död, doktorn? Är han död? "Nej, han är frisk, men han är född med Downs syndrom." Jag förstod ingenting. Jaja, syndrom visst, men inte det andra. Syndrom, vadå för syndrom? "Downs, Olivia." Jag var alldeles borta, jag kunde inte ens uttala det där konstiga ordet. Vad är det? Är han dålig? Kommer han att dö? I stället för att svara kom doktorn med en lång utläggning om genetik och jag vet inte vad. Allt som han sa tyckte jag var egendomligt. På den tiden visste ingen om denna Down och han försökte förklara det förbannade ordet för mig, man fick bara lust att döda honom. Till slut sa han något som man kunde förstå: mongoloid.

NEJ för Guds skull! Det kan inte vara sant! Är ni säker? Jag kunde inte tro det. Inte din pappa heller. Det fanns inte något sådant vare sig i min eller hans familj. I alla fall, det var vad vi trodde, efter vad jag hade ... visste ... (paus) Jag vet inte hur många specialister vi uppsökte de första dagarna. Alla sade det samma (paus. Höjer sedan rösten)

Eugen, snälla. Sätt fart!

EUGEN (Från sitt rum) Jag kommer, mamma, jag tar på mig skorna.

OLIVIA Kom nu, pojke, jag ska binda fast dig här. (Dricker lite).

Man satte mig i en rullstol och åkte med din far till salen där du låg. Vi fick inte gå in, vi såg dig genom ett fönster, du hade en nål genom ditt fjuniga skinn, du fick serum, du låg så lugn med slutna ögon. Du var fortfarande blå, men inte så mycket. Vi satt där utan att säga ett ord. Moltysta. Din far tog mig i handen och jag tryckte den så hårt som för att krama sönder den. (lång paus)

Jag vet inte hur lång tid vi satt så. Till slut körde dom mig tillbaka till salen, lade mig och jag bad dem släcka ljuset. Du kan inte föreställa dig vilka förskräckliga tankar som dök upp i mitt huvud. Det var en blandning av ilska, dysterhet och tröstlöshet. Och ... vad som är värst ... (tar en

klunk) att ... ända tills nu ... så ... har jag inte talat om det för någon (paus) jag har aldrig kunnat, och jag har inte velat komma ihåg hur jag tänkte de dagarna. (paus)

Vi får se om jag vågar det ikväll ...

Nåväl, det måste fram: jag erkänner att jag kände en fasansfull skam, skam över att ha fött en son som du.

Inte så mycket över mig eller dig. Värre en så: Jag kände skam för vad människor tänkte om oss. (Tar en klunk) Jag trodde aldrig att jag skulle kunna tillstå det ... vet du vad som bekymrade mig? (paus) Vilken ynkedom jag är! Det som mest bekymrade mig var hur jag skulle förklara för folk. Vad skulle jag säga till dom som ville se dig och ville lyckönska mig. Jag såg för mig släktingarnas ansikten, och alla vänners gester av motvilja när dom såg dig efter att ha sagt: "en sån fin liten baby" (lång paus)

Nej, mitt barn, nu kan jag inte ljuga för dig längre, det var ett hårt slag. Mycket hårt. Varför skulle jag föda ett barn som du? Jag var ung, hade tagit min doktorsgrad i Konst, glad över en bra social position, en välansedd konstsalong, hade ännu så länge en god make, din äldre bror var fullt frisk. Och så plötsligt en fruktansvärd olycka: En mongoloid son. Vi fick visa vårt rätta ansikte: Ingen kan väl med glädje acceptera en sån tragedi. Detta var den grymma verkligheten. Du satte en fläck på familjen. (Tystnad) Förlåt mig, älskling, det var min reaktion kvällen jag födde dig, jag skulle helst vilja fly. Inte finnas mera, jag kände mig helt slut, knäckt ...

(Fakultativ)

"Livet ger hårda slag ... jag vet inte.

Slag, som Gudarnas hat; ställd inför dessa

All du lidit

Som en baksmälla som förgiftat själen ...

Jag vet inte ...

Fåror, mörka

I ansiktet vildare, på ryggen kraftigare.

Dessa blödande slag är som knastrandet

Från något bröd som bränts vid bakom ugnsluckan”

Det var Vallejo, min pojke (högre) Eugen! Varför dröjer du så? Kom nu! (Tar en slurk whiskey). Vet du, dessa tankar förföljde mig hela natten, förlåt mig, jag måste säga dig det (paus). Den där natten återföll jag för första gången på många år, bad jag till Gud att jag skulle finna en frisk baby, att all bara skulle vara en dröm, en hemsk mardröm.

SCEN 6 SAMTALET FRÅN BRODERN

(Telefonen ringer. Ljuset går upp. Olivia olustigt) Hallå. Åh ... är det du Daniel. Det var länge sedan jag hörde av dig, min pojke ... jag har också varit upptagen, men ändå har jag ringt flera gånger till din mobil ... jag tyckte inte om att lämna meddelanden ... nej, med mig är det som vanligt ... don bror mår också bra. Jag ringde dig bara för jag ville höra hur ni mår, du och dina barn ... för att vara uppriktig så har jag inte det minsta intresse för din nuvarande hustru ... jag kan inte hålla räkningen på alla dina fruar ... nej, jag överdriver inte, fyra? ... jasanya, bara tre, ja du räknar väl inte alla fästmör och väninnor, hör nu Daniel, jag ringer inte henne och hon ringer inte mig, och det är bäst så, jag uppskattar hennes tystnad. Nej då, jag behövde ingenting. Hör nu, den som ringer för det bara, det är du. Man det är ju så det är, kära du. Till exempel nu, vad vill du ... (nervös) Nej, i morgon lördag är vi inte hemma ... nej kom inte, vi kommer att vara borta hela veckoslutet ... var, det angår väl inte dig ... nej, nej, jag vill inte vara ovänlig, men du ringer mig efter flera månader och vill att jag ska stå till ditt förfogande när *du* vill det ... vet du vad klockan är? ... säg som det är, vad är det du vill ha ... hur mycket behöver du? ... jag känner dig alltför väl, min pojke ... ja, jag vet att du älskar mig, jag tycker om dig också, hur kan jag inte förklara ... men det har inget med saken att göra ... säg mig uppriktigt, hur mycket behöver du ... hur mycket? Vänta nu, det är väldigt mycket ... nej, bespara dig mödan och tala inte om för mig till vad och att

du kommer att betala tillbaka snart ... låt mig tänka på det över veckoändan och kom sen förbi här på måndag ... (bakom ryggen på Olivia har Eugen kommit tillbaka klädd i vit smoking, han närmar sig henne på tå, håller fingret för munnen för tystnad) ... bra, ta med alla papper som behövs för underskrifterna ... ja, bra, ge henne en kyss från mig ... jag också älskar dig mycket, kära barn. (Lägger på luren) Vilken överraskning han kommer ett få på måndag! (Bakom håller Eugen händerna för ögonen)

SCEN 7 VEM ÄR DU?

EUGEN Gissa vem jag är mamma.

OLIVIA Vem du är, vem du är? Är du Daniel? Nej du är inte Daniel. Paula? Nej, du är inte Paula. Pedro? Du är inte Pedro heller. Vem är du? Det är svårt att gissa. Och vad du luktar parfym! Du har tömt hela eau de Colognen, käraste. Åh, nu ser jag vem du är. Du är Eugen (vänder på honom) Ja det är Eugen. Kan man tänka sig! Så fin, så elegant! (Hjälper honom med slipsen, flugan och skosnörena) Låt mig hjälpa dig med skosnörena. Varför har du gjort dig så fin, Eugen? Varför har du tagit på dig smoking?

EUGEN Ljus, fest, smoking.

OLIVIA Nej, raring. Ljusen var bara ett påhitt av mig. Ett infall för att ha det bra innan ... (paus) Vi ska inte ha nån fest nu.

EUGEN (Besviken) Ska vi inte ha nån fest?

OLIVIA Tvärtom, tvärtom. Idag ska vi klä oss i sorgdräkt. Nej, förresten, inte vi ... det får de andra göra efter oss ...

EUGEN (ledsen) Ska jag byta, mamma? Ska vi inte ha någon fest?

OLIVIA Nej, byt inte, min ängel. Du ska vara som du är, du är mycket snygg. (paus) Vänta, jag ska också ta på mig något bättre och vi ska ha en härlig fest. Den bästa i vårt liv. Vi har redan en massa ljus, nu ska jag ta upp champagne.

EUGEN Champagne? (gör en gest där han tar upp korken) Pum!

OLIVIA Ja, champagne. Vi ska ha musik. Ja vi ska ha en vacker fest Eugen. Storslagen, bara du och jag!

EUGEN (glad) Fest bara du och jag. (Han kysser henne)

OLIVIA Kom nu, sätt på en bra CD. Meddetsamma. En fin CD Eugen. (Hon går)

EUGEN (Söker en CD därefter ser han på lådan där mamman gömt kassen, närmar sig den, öppnar lådan, tar på nytt upp medikamenterna)

OLIVIA (Utifrån) Eugen! Sätt på något man kan dansa efter.

EUGEN Ja, mammmiii. (Nervös. Han lägger några produkter på golvet)

OLIVIA Vad gör du Eugen?

EUGEN Ingenting, mamma. (Han känner sig ertappad. Han lägger sakerna i lådan, men inte i kassen. Går till CD:n och tar den första och lägger i den. Det är "Los peces en el rio") (En spansk Julsång)

OLIVIA (Utifrån) Inte den, den är en julsång. Ta något vackrare.

EUGEN (Tar en annan CD. Man hör musiken och Eugen börjar dansa. Ljuset går ner och man hör knappt musiken när Olivia kommer in och ljuset går upp över Olivia)

SCEN 8 FÖRESTÄLLNINGEN MÅSTE FORTSÄTTA

(Man ser Olivia som har bytt till en uringad svart lång klänning. Går till en stor spegel. För sig själv)

Jag vet inte hur Eugen klarar att få mig att göra det här. Jag hade ju ingen lust att sätta på mig en festklänning idag.

(Ser sig i spegeln) Sanningen att säga är jag ganska snygg fortfarande. Svart är alltid elegant när man tar det på sig ... men för att ta av den framför en man måste den vara ännu elegantare ... ja, ja. Jag vet inte riktigt vad jag säger ... nu ... jag borde gråta ... vara dödrädd ... men jag känner faktiskt en slags frihet ...

Jag kan inte tänka mig i operationssal efter operationssal, kemoterapi, strålningar, undersökningar och kontroller och mer kontroller ... och i ett fall som mitt ... det vore bättre med en infarkt ...

Han, han hade verkligen tur: han vann högsta vinsten två gånger. Första gången när han gifte sig med mig. Ja, jag säger som sanningen är för vid det här laget tänker jag inte vara blygsam. Men den allra högsta vinsten fick han när han lämnade det juridiska. Offentligen sades orsaken vara infarkt, men det var en överdos kokain. Naturligtvis gjordes ingen obduktion, vänner ville inte det. Det finns saker det är bättre att inte veta.

(Paus)

Lite make-up skulle inte vara så tokigt, jag måste lägga lite färg på kinderna, håret får vara som det är; det kanske behövs något som piggar upp, en blomma (tar ett smycke med ädelsten) Bra, den ser inte så tokig ut. Man kanske ska koppla ur telefonen så att ingen stör. Dom får i alla fall reda på det på måndag. Lite färg på läpparna och jag är klar för min älskare. (Det mörknar över sovrummet som försvinner).

(Medan hans mamma talade, Eugen, med musiken knappt hörbar och svagt ljus, har fortsatt att dansa och spela maracas. När Olivia kommer går musik och ljus upp till vanlig nivå, men utan att vara genomträngande).

EUGEN Söt ... söt. Mammiiii är mycket söt (han går fram till henne och kysser henne ceremoniellt på handen).

OLIVIA Vilken kavaljer du är Eugen!

EUGEN Mamma, du är mycket söt.

OLIVIA Och du, den elegantaste ynglingen i världen.

EUGEN Ja mamma.

OLIVIA Min herre, skulle ni vilja ha godheten att dans med mig nästa dans?

EUGEN Ja mamma (De dansar med behag något modernt. Olivia är trött. Känner sig lite yr. Sätter sig i soffan)

OLIVIA Stäng av musiken, Eugen. Jag känner mig lite dålig.

EUGEN (Stänger av den och sätter sig intill Olivia. Tar henne bekymrad på pannan) Feber?

OLIVIA Nej, jag tror inte att jag har nån feber.

EUGEN (Tar sig åt halsen) Halsen?

OLIVIA Nej, jag har inte ont i halsen, mitt barn. Det är bara ... jag vet inte hur jag ska förklara för dig, Eugen.

EUGEN Jag vet mammiii. Magen!

OLIVIA Nej, nej, bekymra dig inte. Jag tar en Nolotil så blir jag snart bättre. Gå efter handväskan, snälla, den ligger på min säng.

EUGEN (Han springer ut och kommer med väskan och sedan ett glas vatten på bordet).

OLIVIA (Tar en tablett) Tack, snälla. Du tycker om att sköta om mig, inte sant?

EUGEN Ja, mamma.

SCEN 9 VEM ÄR NORMAL?

OLIVIA Kom och sätt dig intill mig tills jag blir bättre ... jag vet inte om det var Gud eller något som gjorde att när du låg i min famn dagen efter du föddes, som helt ändrade mitt sätt att tänka. Du sov nästan, grät inte. För mig var du en söt liten unge, som en liten kines, knubbig, lite sladdrig. När jag gav dig bröstet, såg jag att du var sagolik, du diade så lugnt och fint, med fitness. Medan du gjorde det glömde jag alla. Eugen, du gav mig ett lugn som jag aldrig känt i mitt liv. Du var en liten ängel. Vem kunde säga mig att du inte var normal. Kan någon säga mig vem som är normal? Ingen är normal, pojke. Du tycker att dina kusiner är normala Eugen? Säg mig då, hurudana är dom, Luis och Teresa? Luis och Teresa, hurudana är dom?

EUGEN (Reser på sig och blåser upp sina kinder och med sina armar visar han en stor mage)

OLIVIA Just det, tjockisar som de flesta unga idag. Det är klart när dom pimplar coca-cola och vräker i sig hamburgare och pommis-frites. Vem skulle inte bli tjock som en gris? Jag är säker på att du skulle vinna över dom i löpning, simning eller tennis. Och i skolan går det dåligt för dom.

Stackare, jag tror att fettets gått upp i hjärnan på dom. Ett annat exempel har vi i grannarna härintill, dottern med anorexi. Stackars flicka. Tycker du att den tunna är normal?

EUGEN (Drar in kinderna och gör kroppen mager)

OLIVIA Flickstackarn skulle behöva tas in på sjukhus, men föräldrarna förstår ingenting. Dom nöjer sig med att köpa märkeskläder, som om dom skulle gömma hennes magra ben. Men det finns fler som inte är normala Eugen. Tycker du att dom är normala, ungarna till Dorantes Revilla, som fast dom är så unga ordnar fyllfester varje veckoända? Som tycker det är ett underbart nöje att supa till. Det gör mig ont om dem och jag skäms när jag ser dem vingla omkring på morgnarna och möter deras föräldrar när dom ger sig iväg för att spela sin golf.

EUGEN (Tar en butelj som vinglar omkring)

OLIVIA Och Irenes kamrater som knarkar är dom normalare en du?

EUGEN (Låtsas lägga en stång kokain på handryggen och sniffas)

OLIVIA Det där har du sett på TV, va? De där knarkarna skulle nog vilja vara som du. Vet du Eugen, Mercedes bror sattes på uppfostringsanstalt för att han plundrade telefonhytter och bensinstationer. Ja, pojkstackaren blev rånare.

EUGEN (Som om han har en pistol i handen) Pengarna eller livet!

OLIVIA Du gör det mycket bra. Men vi fortsätter. Tror du Eugen, att dom som inte bara kör berusade och orsakar hemska olyckor utan också dödar människor, tror du att de är normalare en du?

EUGEN (Gest med armarna) Nej, mamma. Nej.

OLIVIA Nej, självklart inte. Och tänk att varenda veckoslut händer sådana saker och ännu finns det tusentals onormala som ingenting begriper och fortsätter att kära med sprit i kroppen. Vilket vansinne! I varje fall kan ingen rattfull sägas vara normal, de är säkert hundra på tusen, och jag överdriver inte ett dugg, Eugen. Å andra sidan, är de normalare än du, de unga som inte går ut, utan sitter upptagna av sina datorer hela dagarna? Ja, de är ju bleka som lik för att de aldrig får nån sol på sig. Tror du att de är normalare än du?

EUGEN (Som om han knackar på en dator)

OLIVIA Som du ser Eugen, världen är full av onormala människor som inte sitter i fängelse eller på psyket utan går omkring på gatorna som fullt friska. Vet du Eugen, hur en normal familj ser ut?

EUGEN Nej, mamma.

OLIVIA Jag tror att många betraktar Gonzales Uriarte som en normal familj, en verkligt normal familj. Men förlåt; han är en dumsnut vars enda nöje är att ta på sig skjortor med hög krage för att göra sin intressant, en intellektuell, fast det enda han kan tala om är fotboll. Och hon? ... Även om du inte tror mig, så har min väninna Jimena inte varit en fjolla hela livet. Nej, som ung var hon ganska skärpt och vaken. Kan du tänka dig! Hon tyckte om att läsa klassikerna. Och nu, tro det eller ej, sen många år läser hon bara Hola när hon inte sätter på TV för att se alla skräpprogram.

Jag vet inte vad som har hänt med henne. Varje gång vi går ut tillsammans känns det bara motigt. Hon har ingenting att tala om. Bara skvaller, skvaller och det intresserar mig inte. Det är klart att med sådana föräldrar som Gonzales, så förvånar det en ju inte att sonen söker arbete åtta år efter universitetet och att dottern, evigt studerande språk, har gjort abort två gånger. Är det en normal familj, Eugen?

EUGEN Jag vet inte, mamma.

OLIVIA Nåja, Folk tycker att Gonzales Uriarte är normala och att det lever gott. Lever gott? Om leva gott innebär att man har ett intecknat hus, två till hälften betalda bilar, och kreditkort med gräns, då lever man gott. Man är en normal familj. Vad tycker du, pojke?

EUGEN Jag vet inte, mamma.

OLIVIA Det vet du visst det! De är inte normala, av dem finns det tusentals som inte är normalare än du. Tycker du det är normalt att vara knarkare?

EUGEN Jag har ju sagt det, mammiiii.

OLIVIA

Har du sagt det? Nåja ... här kommer nåt annat; tycker du det är normalt att vara fascist och gå ihop med några andra och slå ner några svarta som du möter på vägen?

EUGEN Vad då?

OLIVIA Jo, tycker du att dom är normalare än du, dom som sparkar på svarta eller de som tiger?

EUGEN Nej, mamma. Jag vill inte sparka någon.

OLIVIA Nej, det är klart. Det är klart att du inte vill. (Paus) För att inte bli alltför allvarlig så frågar jag dig: tycker du det är normalt att (här kommer en spansk ordlek som är svår att översätta. Det handlar om spanska fotbollslag. Jag skriver ner den spanska s 19) Crees que es normal ser del Atletico?

EUGEN Vadå?

OLIVIA Nja, jag bara busar med dig, jag bara busar med dig. Det var ett skämt, jag talade om fotboll.

EUGEN Ah, fotboll (Tar från lådan en spansk sporttröja) **Raul** mammii, Raul.

OLIVIA Klart, din **Raul**, en av de få normala. Även om man är from **Atletico** kan man vara normal. Men tycker du Eugen, att du är mindre normal än de som kallas huliganer? Som super under matcherna, som slänger flaskor på planen och slår sönder allt som kommer i deras väg?

EUGEN De som krossar fönsterrutor?

OLIVIA Ja, de som krossar fönsterrutor.

EUGEN Jag krossar inter fönsterrutor, mamma.

OLIVIA Det är klart att du inte gör, du är ju normal. Alltså: vad är skillnaden mellan normala och onormala?

EUGEN Jag vet inte, mamma. Jag vet inte.

OLIVIA Det är bra. Jag kan inte heller förklara det. Men vad jag är säker på är att kopplarna, rånarna, lejda mördare, kidnapparna, knarklangarna är onormala. Pederasterna tillhör de vidrigaste av de onormala, och hemska öden! , många av dem är präster. Hemskt! För att inte tala om dem som slår sina fruar och misshandlar sina barn. Det är klart att alla de här onormala skulle vilja vara som du.

EUGEN (Skjuter ut bröstet och gör sig märkvärdig).

OLIVIA Bra, min pojke, du har rätt att vara stolt över dig själv, och jag är också stolt över dig. (Paus)

Och nu en enkel fråga Eugen, tror du att de korrumperade politikerna är normalare än du? Säkert inte! Och för att tala om politiker. Tror du att Bush nån gång var normal? Nej, minsann, att döda tusentals människor för att lägga beslag på oljan är att vara farligt onormal. Det som förvånar är att millioner människor valde honom, dom var kanske också onormala?

EUGEN Jag vet inte, mamma.

OLIVIA Dom kanske är det, Eugen. Men de som med all säkerhet är onormala är dom israeler och palestinier som hatar varann till döds och inte kan hitta sättet att leva ifred. Vet du vad det enda är som kan göra dem lyckliga?

EUGEN Nej, mamma.

OLIVIA Det enda som kan göra dem lyckliga är om de andra utplånas. Att tänka så är ju helt abnormt. Och jag säger ingenting om irländarna. Dom är värst av alla. Hur är det möjligt att dom kan döda varandra; dom är av samma ras och alla är kristna? För protestanter och katoliker är ju båda kristna. Och om de inte kommer överens behöver de väl inte döda varandra för det? Eller vad tycker du?

EUGEN Jag vet inte, mamma.

OLIVIA Jo, det vet du visst, det är inte normalt att döda varandra (paus) . Det värsta är att det finns människor som verkar normala men som är riktiga monster. Till exempel terrorister som inte tvekar att döda oskyldiga. Och inte bara terroristerna är galna, de som understödjer dem. Tänk dig: att hjälpa att ta livet av oskyldiga; de är verkligen galna. Jag önskar att en mamma till en terrorist hade fått ett barn som du, Eugen.

EUGEN Jag är ingen terrorist, mamma.

OLIVIA Du är inte det, verkligen inte. (Paus) Det är förskräckligt när man läser tidningarna. Häromdagen stod det att några islamiska terrorister hade satt fast bomber på livremmarna till två barn med Down syndrom. Sedan skickade de dem till ett stort köpcentrum. Vakterna såg dem som oskyldiga och lät dem passera.

En gång exploderade en dynamitladdning med fjärrkontroll och dödade ett tiotal av deras egna medlandsmän. (Paus) De som planerar sådant är verkligen galna.

Av barnen var bara huvudena kvar, Eugen.

EUGEN (Allvarligare och allvarligare, torkar tårarna) Jag tycker det är så sorgligt, mamma.

OLIVIA (Kramar honom) Jag skulle inte ha berättat de här grymheterna för dig. (Gladare) Nu ska vi tala om annat! Jag känner mig bättre. Men för att avsluta nu vill jag bara säga dig att av alla familjer jag känner är vår, med din far, speltokig och knarkare, din bror som vid 37 års ålder redan har varit gift tre gånger, och jag med en obotlig sjukdom, som tvingar mig att göra saker jag inte vill, den normalare. Ja, vi är en vanlig normal familj. Och det viktigaste är att du, Eugen, är den normalaste som finns på jorden. Du Eugen, är den hederligaste, den finaste, den gladaste. (Lång paus)

Nu känner jag mig bättre. Jag ska sluta nu, raring.

SCEN 10 HÄRBERGET

EUGEN Slutade du?

OLIVIA Ja, min son, jag slutade.

EUGEN Kan du inte laga soppa åt mig, mammii, jag är hungrig.

OLIVIA Du har rätt. Med allt det här pratet glömde jag soppan. Jag sätter den i mikron och ger dig den meddetsamma (går)

EUGEN (Närmar sig lådan, ser på den)

OLIVIA (Från köket) Vill du ha krocketter? (Han svarar inte) Eugen, vill du ha krocketter? ... Svara pojk!

EUGEN (Stänger snabbt lådan och går till bordet)

OLIVIA (Sticker ut huvudet från köksdörren) Vad håller du på med? Varför svarar du inte? Vill du ha krocketter?

EUGEN Soppa, soppa, soppa.

OLIVIA (Drar sig tillbaka, sedan från köket) Ta det nu lite lugn, min pojke, jag kommer med den.

EUGEN (sätter sig, sätter servetten under hakan, tar skeden och ropar)
Soppa, soppa, soppa.

OLIVIA (Kommer med soppskålen) Såja, här är din soppa, det är en som du tycker om: kycklingsoppa med grönsaker och nudlar.

EUGEN Uy! Vad härligt, mammiii!

OLIVIA (Serverar honom och lite till sig själv)

EUGEN (Smakar soppan med lystnad)

OLIVIA Smakar den bra?

EUGEN Ja, mycket bra!

OLIVIA (Medan Eugen äter av soppan) Du äter alltid med så god aptit, min ängel. Det är underbart att se hur du äter upp allt på tallriken. Tänk dig bara om vi hade följt den där läkarens råd då skulle jag inte ha fått glädjen att se dig äta dag efter dag, år efter år i trettio år (paus) Vet du vad läkaren rekommenderade veckan du fötts? Du kan inte tänka dig. Han sade att vi kunde lämna dig på ett hem som skulle kunna ta hand om dig för hela livet. Det vill säga, vi skulle lämna dig på ett ställe och aldrig mer behöva bekymra oss för dig. Doktorn gav oss flera broschyrer över anstalter för sådana varelser som du, några utomlands som verkade vara som lyxhotell.

Jag frågade om priset. Nej, tro inte jag var intresserad. Nej, inte alls, jag var bara nyfiken. Det var dyra, mycket dyra. Men vi kunde ha klarat det med lite ansträngning. Doktorn sate till oss att det skulle bespara oss en massa bekymmer, för ett barn som du förstör stämningen i en vanlig familj och att det hade varit bättre om du aldrig blivit född.

Efteråt har jag tänkt att doktorn fick provision på varje barn han skickade iväg, för du anar inte med vilken enträgenhet han drev ärendet.

Han talade om för oss att dom kunde sköta om dig bättre än någon annan: föda dig, uppfostra dig, underhålla dig. Allt detta för hela livet och allt helt lagligt. Det vill säga, att stryka ut dig från vårt liv skulle inte bryta mot lagen. Få dig att försvinna skulle vara lagenligt. (Paus)

Tror du att jag skulle kunna gå på med på det? Tror du att efter att ha fött dig och gett dig bröstet jag skulle kunna överge dig för alltid? Din far avvisade också förslaget, han kunde vara lite hursomhelst, men aldrig samvetslös och allra minst mot dig. Jag tror att du var den orsaken till att vårt äktenskap höll ihop. (Tittar på Eugens tallrik).

Du är klar, vill du ha krocketter?

EUGEN Soppa, mamma, soppa.

OLIVIA Ta min. Jag är inte hungrig. (Hon byter tallrikar och ger honom lite mer ur soppskålen)

EUGEN Tack, mamma. `

SCEN 11 HUR DU KUNDE HA VARIT

OLIVIA (Medan Eugen äter soppan) Tro inte Eugen att jag alltid har accepterat som du är. Det finns ögonblick då jag har betraktat dig när du målat så koncentrerat eller när du simma så stilfullt eller sover med fötterna isär; så frågar jag mig hur du hade varit om du inte hade fötts så här ... jag inbillar mig att flicksnärtorna kulle vara alldeles galna i dig: söt, strålande och glad. Kanske en berömd skådespelare, en stjärna, skulle spela på de största teatrarna, man skulle erbjuda dig feta kontrakt, göra film med betydande regissörer, alla skulle vilja intervjua dig, du skulle vara på förstasidan på löpsedlarna och veckotidningarna ... eller kanske du skulle blivit en storartad VD för en internationellt bolag och rest över hela världen ... nej hellre vara en mäktig bankdirektör, som styr och ställer med andras millioner och gör sig millioner själv, miljarder, ja om du tycker det, miljardär! ... nej, nej, bättre att vara ansedd läkare, ett geni på skönhetskirurgi, sådana som artister och berömdheter kan dö för bara de får behålla sin ungdom.

Ja, just det, du skulle vara genial kirurg, berömd, rik, elegant. Vad tycker du Eugen? (paus)

Du skulle ha en Mercedes Cabriolet i vilken du med bronsfärgad solbränna sitter och glänser i Kariben. Jaaa, mitt barn, du skulle ha en trevlig liten sportbil.

EUGEN (Lämnar soppan och "kör bil")

OLIVIA Och du skulle också ha en motorcykel med massor av cylindrar och köra runt med höga stövlar, aerodynamisk hjälm och svart läderjacka av senaste modell. En motorcykel, Eugen!

EUGEN ("Kör motorcykel") Pruuun, pruuuun.

OLIVIA Och åka skidor i Alperna.

EUGEN ("Åker skidor") Ciss! Ciss!

OLIVIA Ridning i England, på en exklusiv klubb. Du tycker ju om hästar, Eugen.

EUGEN (Han "rider") Pop on, pop on, pop on.

OLIVIA Du dyker i havet (**Gran Cayman 24**)

EUGEN ("dyker")

OLIVIA Du talar minst fyra språk.

EUGEN Det kan jag inte, mammi. (sätter sig, äter.)

OLIVIA Det spelar ingen roll. Vi drömmer ju bara. Du skulle bli seklets Dr. Christian Barnard. Du skulle delta i stora läkarkongresser och umgås i det internationella jetsetet. (lång paus) åh, åh, min pojke, men jag undrar om filmstjärnan, den briljante VD:n, bankdirektören eller den berömde kirurgen skulle vara lyckligare än du. Jag kan svära på ... nej! Karriären är som ödet som lottar ut avundsjuka, misslyckanden och besvikelser. När man läser biografier av folk som man tycker om, upptäcker man att deras liv har varit ett veritabelt elände. Om de visste vad de betalar för framgången, skulle de vilja ha den ogjord. Kändisarna har inga verkliga vänner, deras hem är stimmiga ställen, mötesplats för fester. Ingen intresserar sig för vad de känner, bara för vad de gör och vad de har. Det

är skillnad med dig, Eugen, de som tycker om dig, de tycker om dig som du är, utan någon avsikt, helt naturligt, spontant, öppet. Ingen kan låta bli att tycka om dig, det är bara så. Är det inte sant, det jag säger, Eugen?

EUGEN Jo, mamma (fortsätter äta)

OLIVIA Men nu ska vi vara realistiska, barn, det troligaste är att du skulle komma att sluta som de flesta andra och det skulle inte vara bra för dig, för det är i mycket sällsynta fall som folk är nöjda med sina liv, de flesta är missnöjda. Du skulle bli frustrerad över att åstadkomma så lite av det du strävade efter.

Pengarna skulle inte räcka till, du måste tåla olämpliga och korkade chefer, leva i ständig ångest för att bli avskedad för att de vill reducera personalen. Medan din kära familj struntar i det, bara vill ha mera pengar, uppmärksamhet, tid, ja mer av allt.

En vis man har sagt: Familj? Inte ens den Heliga! Tack! Svärföräldrar som lägger sig i allt, oförskämda ungar, oförstående makar. Åh herre Gud, vilket helvete! Hur många projekt, drömmar, ambitioner har inte dödats under åren ...

SCEN 12 LIVET ÄR EN OAVBRUTEN FÖRLUST

OLIVIA (Fortsätter efter en lång paus. Reser sig medan Eugen fortsätter att äta).

Livet, Eugen, är en oavbruten förlust, man förlorar hälsa, energi, vänner, familj. Se bara på mig, man tycker att det kunde vara tillräckligt att ha förlorat blindtarmen, mandlarna, blåsan, livmodern och nästa onsdag vill man ta mina bröst, min pojke. Lägg så till att jag har tappat hår, synen är sämre för att inte tala om hörseln; ja, jag överdriver inte om jag sammanfattar att livet har massakrerat mig.

Men de där förlusterna är inte der värsta, barn. Det förfärliga är att jag har förlorat min ungdom utan att veta var, och inte heller när. Jag vaknade en morgon och såg en annan kvinna framför mig i spegeln. Det ansiktet fullt med rynkor var inte mitt.

Jag kunde inte heller känna igen lenheten och styrkan hos mina armar, inte hos mina ben heller, nu var de bara slappa cellulitiska lemmar. Jag ska inte berätta mer för dig för att inte bli mer deprimerad än jag redan är, bara bekänna för dig att bilden jag hade av mig själv, den försvann som genom ett trollslag, nu blev den en karikatyr av den livliga lilla universitetsflickan, den brådmogna galleristen, av kvinnan som åtråddes av många stiliga män. (paus)

Allt det där är slut, ja, men jag vill inte ge mina vänner glädjen att se min skröplighet. (paus)

Naturen är pervers, sjuklig: den borde nöja sig med att gallra bort äldre människor och inte vara så grym att förstöra oss till oigenkännlighet. Ja, klart, jag säger naturen för att inte säga Gud, för det är han som driver med de flesta av oss, förlöjligar oss. Använda blöjor, dregla, darra, äta utan tänder. Nej, det är inte rättvist och inte nödvändigt heller. (paus)

Det ledsammaste är att jag inte bara förlorat kroppen, jag har undan för undan förlorat vänner som jag tyckt mycket om, mina föräldrar, mina syskon. Och det är inte bara döden som har berövat mig många kära, livsrytmen har för alltid fjärrat mig från ett otal människor; man kunde svurit på att vi var oskiljaktiga. Var är dom nu? Vad gör dom, hur hade dom varit, mina kollegor på universitetet, mina vänner i kvarteret, mina kollegiekamrater, och flickorna på stranden?

(Tystnad)

Men, vet du, Eugen, av alla dessa förluster ... det jag saknar mest några älskares smekningar och kyssar som jag ännu känner ibland på nätterna när jag är riktigt romantisk. (Paus) (Smeker Eugen)

Ja, så är det, kära Eugen. Jag har ingenting jag kan skåla för. Nej, ingenting att skåla för.

EUGEN (slutar med soppan) Skåla? Skåla med champagne, som på Titanic.

OLIVIA Va? Vadåå? Vad talar du om för skålar? Barnett mitt.

EUGEN På Titanic skålade alla i champagne, mamma.

OLIVIA Du har rätt, medan båten sjönk, så fanns det folk som lugnt eller omedvetna om faran, glatt drack sin champagne. Det kan man kalla stil (kort paus) (ler)

Jag vet inte hur du bär dig åt, Eugen, men du hittar alltid ett sätt att göra mig glad. Då gör vi så: jag tar fram en flaska champagne så skålar vi! Ta fram glas! (Går)

EUGEN (Går och ser på kassen som ligger i lådan, observerar den några ögonblick, sen går han till skåpet och tar fram tre champagneglas.)

OLIVIA (Kommer med en flaska som hon försöker öppna) Jag vet vem vi ska skåla för. För dig, för att jag har den enorma turen att ha en son som inte förändras genom åren. Du är och kommer att förbli min eviga baby. Du är den ende jag inte har förlorat genom åren, tvärtom, varje dag får du mig att känna mig nyttig, ung, levande. (paus) Du ser inte mina defekter, mina rynkor. Du kritiserar mig inte för mina fel och du klagar inte på mina ovanor. Jag är din hjältinna, din odödliga, goda fe. (Försöker öppna flaskan)

Den sätter sig på tvären den här korken. Jag är säker på, Eugen, att många mödrar är avundsjuka på mig: Du ger mig aldrig bekymmer, medan de andra stackarna har besvär med sina för att de kräver så mycket. Eller får så låga betyg i sina examina. Och när de kommer på universitetet är

det värre ändå, jag vet inte vad jag ska säga, de verkar vara så självständiga och kloka.

Så kommer bekymren, ja, man skaffar sig ett bra arbete, man verkar lycklig i äktenskapet, man måste visa karaktär och kraft för att orka med livets orättvisor.

Men du Eugen, det är skillnad på dig, du är toppen. Ditt liv är helt förutsägbart. Alltid när jag går på gatan, vet jag att du längtar efter mig, du hoppat när du ser mig och kysser mig tills du nästan tar slut på mig. (Eugen kysser och kramar henne)

Jag är världens lyckligaste mamma. Vi skålar för det! Äsch, min pojk, jag kan inte öppna champagnen. Vad jag är oduglig.

EUGEN Jag, mamma (tar flaskan men inte heller han får upp korken)

OLIVIA Bry dig inte om den. Om du tycker så skålar vi med en kall läskedryck i stället.

EUGEN Ja, mamma, med Cola.

OLIVIA Just precis, ta hit en flaska från kylen och en flasköppnare.

EUGEN Ja, mammii. (Han går)

SCEN 13 EUGEN SÄRBEHANDLAR INTE

OLIVIA (med hög röst) Förr i tiden måste man låsa in sådana barn som du i sina hem. Vilken grymhet, inte sant? Det var tabu, ingen talade med dem, och det var inte lika många som nu, det föddes omkring 800. Men jag vet inte, folk gömde dem som om det var en tragedi, en skam. Vi gjorde aldrig så. Din spelare till far uppförde sig förvånansvärt, jag tror han tyckte om att visa upp dig på alla möjliga platser: på klubben, restaurangerna och fotbollsarenorna. Jag tror, att om han hade fått

tillstånd till det så skulle han ha tagit med dig på spelhallarna också. Inte heller din bror har nånsin skämts över dig. Ibland tog han med dig till skolan för att hans klass skulle få lära känna dig. Och vet du? Ingen gjorde narr av dig, tvärtom, man tyckte om att leka med dig. Det är sant, jag måste erkänna att folk alltid har reagerat fantastiskt. Bara de fick möjligheten att lära känna dig. Alla känner sympati för dig, man svarar på dina hälsningar, skrattar tillsammans med dig. De är få tillfällen då någon har varit oförskämd, det kan man glömma. Det är för att du är en ängel, mitt barn. Och som den ängel du är, tycker du om att krama alla, rika som fattiga, svarta som vita, gamla som unga. Du bemöter alla lika, diskriminerar ingen. Världen skulle vinna på att följa ditt exempel.

Du vet inte hur mycket diskrimination det finns, pojken min. Det räcker med att man talar med en annan accent, ser ut på annat sätt eller har en annorlunda hudfärg, så blir folk på defensiven eller aggressiva. Man diskriminerar utlänningar, fattiga, indianer eller negrer. Man diskriminerar kvinnor som har en annan religion, och de som har en annan politisk uppfattning än de själva. Du, däremot, du hälsar och kramar alla med samma naturlighet och är vänlig mot alla. Det för att du inte fäster dig vid det yttre hos människan, du bryr dig inte om de är onda eller goda, du ser på var och en av oss som en medmänniska, en värdefull individ. Man borde välja dig till ordförande i Amnesty International.

EUGEN (Kommer med en stor läskedryck och en öppnare) Här mammi (Öppnar och håller i tre glas)

OLIVIA Skål, mitt barn. För oss.

EUGEN Skål mammi. Du och jag. (De dricker)

OLIVIA Du är mycket trevligt sällskap, pojke.

EUGEN Ja, mamma.

OLIVIA Har du det skönt? Du vill inte byta? Sätt på dig pyjamas om du vill.

EUGEN Och morgonrock, mamma?

OLIVIA Ja, vill du ha morgonrock så ta det. Det är som du vill, vi har gott om tid ännu.

EUGEN Ja, mamma. (går)

SCEN 14 DEN MILDA DÖDEN

OLIVIA (Ordnar bordet. Talar som om hon talar med Eugen) Ja ja, pojke, tro inte att jag är tokig. Nej, jag har tänkt igenom det mycket noga, vi har ingen annan utväg. Jag har fått en fullständig diagnos av min cancer, av de, man säger, är de bästa onkologer i landet och bekräftats av två andra specialister med gott renommé. Alla är överens om vad som måste göras: man måste ta bort båda mina bröst och om det går bra, det vill säga om jag inte dör, måste jag fortsätta med en lång behandling med kemoterapi och strålning för att undvika metastaser. Allt det där innebär yrsel, illamående, diarré, kräkningar, ledsmärtor, nässelfeber. Jag kommer att bli helt utan hår, Eugen. Sammanfattningsvis: kvar blir en mänsklig spillra. Jag förvandlas till ett föremål som behöver hjälpa mig att gå, att klä mig, att gå på toaletten. Det troligaste är att jag inte kan köra bil och inte spela tennis längre.

Min livskvalité sjunker så lågt du nånsin kan tänka dig. (Paus)

Nej, jag skulle inte stå ut med att leva på det sättet. (Tystnad)

Jag fruktar att dö som min mamma, och ändå hade hon inte cancer utan ännu värre: högt blodtryck, kolesterol, ledgångsinflammation, och infektioner av alla slag; var det inte blåsan så var det njurarna, eller hörseln, eller lungorna, nåja, jag tror nog att läkarna gjorde vad de kunde med hjälp av alla handböcker om ålderssjukdomar, men den stackars

gamla vid sina 90 klamrade sig fast vid livet och brydde sig inte om att ge upp hur många behandlingar hon än ordinerades.

Sista åren var hon en plåga för sig själv och för alla. Mina syskon turades om dygnets 24 timmar för att inte lämna henne ensam ett ögonblick.
(paus)

Ja, min mor lade beslag på våra liv, vi måste vara hos henne för att hjälpa henne på nätterna, det första vi gjorde när vi vaknade, var att ringa för att höra hur det var, om hon hade badats om man hade bytt på henne, och, och sånt, hela familjen vakade över hennes hälsa. Vi kunde inte göra nånting, inte resa, inte unna oss en paus. Hon var centrum för vår uppmärksamhet, hon var en lidande tyrann, men en tyrann likafullt. Hennes våning var ett sammelsurium av syrgasbehållare, dropp, sprutor, krucifix, religiösa bilder och en lång rad läkare, sjuksystrar, själasörjare, massörer. Och hon avstod inte från en gnutta, hon väntade tåligt och fördröjde med hjälp av lidande sitt förutsägbara slut.

Uppriktigt sagt såg jag inte hennes beteende som en heroisk handling, snarare som en fånig nyck, en masoskism utan förnuft. Och det är klart att familjen bands vid henne.

Nej, Eugen, så vill jag inte dö. Jag vill inte bli en börda för någon och jag vill inte heller att folk andas ut av lättnad när jag kilar vidare. Nej, jag vill inte orsaka det minsta besvär, det räcker om man tar hand om min kremering. (Tystnad)

Förstå mig, barn, den enda utväg jag har, är att lämna in för alltid, nu, för ännu kan jag besluta om mig själv. Hur är det boxarna säger; man måste veta när man ska lägga handskarna på hyllan. Ja, för när du en gång börjar tappa förmågan, är du tvungen att få hjälp av andra. (Paus)

Tro mig, Eugen, smärtan är det jag bryr mig minst om. Nej, det som skrämmer mig är att efteråt kan man inte tänka bra, urskilja med klarhet, vara sig själv. (Paus)

Ingen är för dödshjälp förrän det handlar om en själv. Jag var inte det, och mera, jag trodde jag skulle kunna kämpa till slutet, att man inte har rätt att ta livet av sig. Du ser, konventionerna håller i sig medan de inte påverkar din person. I mitt fall också, för jag är säker på att du skulle bli olycklig redan innan min kropp kallnat. Vem skulle ta hand om dig, som jag gjort? Vad skulle det bli av dig?

Din bror tycker mycket om dig, ja, visst, men du ser ju, han har sitt liv, sina kärlekshistorier, sina affärer. Hur mycket han än skulle vilja ta hand om dig, så skulle han inte kunna. Jag tror inte att hans nuvarande hustru går med på din närvaro på obestämd tid, hon skulle snart ledsna och inte veta vad hon skulle göra med dig. Man måste ju också räkna med, att hon inte har sina egna problem och sysselsättningar. Nej, nej, man kan inte sköta om dig och värdesätta dig som du verkligen är.

Förr eller senare bestämmer man sig för att det bästa är att lämna dig på en institution, som tar hand om dig för resten av ditt liv.

Och detta om din bror, som din blivande förmyndare, är kapabel att betala din avgift och inte har slösat bort ditt arv, vilket är det mest troliga som händer med tanke på hans ständiga bankrutter.

Det är klart att jag kan ändra testamentet och sätta in en bank som testamentsexekutor för att ge den i uppdrag att bevaka din personliga situation innan de ger pengar till din bror.

Visst, jag skulle också kunna vidtaga lagliga åtgärder, det har jag också undersökt, men efter att ha talat med de bästa advokater, sade man mig att ingen kunde gå i god för det. Advokaterna är i grunden krämare, precis som läkarna eller fiskhandlarna. Å andra sidan, att lita på bankerna har

blivit en smaklös följetong, många gör ju konkurs, och gör man inte det så lurar man dig med skandalöst höga provisioner.

Slutsatsen, ingen kan lita på att arvet överlämnas för att användas till din förmån. Men även om ingen rånar dig, vilken livskvalitet på en sån institution.

Vem skulle älska dig som jag. Vem? Nej, jag kan inte lämna dig ensam. Du måste följa med mig. Det är redan bestämt, det är det bästa för oss två.

SCEN 15 TABLETTERNA

(Paus, hon söker ett papper i sin plånbok) Jag kan det ju redan utantill, men jag vill gärna repetera det en sista gång. Föreningen "Rätten till en värdig död", säger att det inte misslyckas. (Läser) "Bästa Olivia: Enligt överenskommelse sänder vi varorna för er och er son Eugen. Var vänlig läs instruktionerna noga, och om ni har några frågor så var vänlig kontakta oss så snart som möjligt. Om ni har förstått allt, är det lämpligt att ni kontrollerar produkterna som vi skickat för var och en av er två. 3 piller Seforte, 2 tabletter Nubiazor, och en liten röd flaska som innehåller stryknin med barbiturater.

Sedan tar ni dem på följande sätt:

Först: ni tar de tre pillren Seforte med ett glas vatten, detta mot illamående och diarréer, och väntar sedan en halv timme för att de skall göra effekt. Detta för att säkerställa att kroppens organismer kan tillgodogöra sig det ni tar fortsättningsvis.

För det andra: efter den halva timmen, lägger ni under tungan, utan att tugga, två tabletter Nubiazor; denna produkt använder narkosläkarna för att framkalla en djup sömn. Nubiazor löser omedelbart upp sig i munnen. Vänta exakt 5 minuter, eller mindre om ni känner dåsigheten komma.

För det tredje: Drick omedelbart innehållet i den lilla röda flaskan som innehåller stryknin med barbituraterna.

Föreningen "Rätten till en värdig död" önskar er en lugn och lycklig resa."
(slutar läsa. Paus)

Så lätt att gå över till andra sidan. Det är ju inte klokt vilka framsteg vetenskapen har gjort. (paus)

Ett ögonblick trodde jag att jag skulle vara mera nervös. Men ändå, när jag nu snart skall göra det, känns det så normalt, vardagligt och enkelt. Jag tror att laga en paprika tomatkyckling efter recept skulle vara mycket svårare. (Paus) Nåväl, bra ... nu ska vi ta det steg för steg. Innan dess är det bara att lära känna och skilja på medikamenterna. (Tittar i lådan och ropar förskräckt) EUGEN, varför har du öppnat påsen! Jag sade ju till dig att inte röra den! EUGEN kom hit meddetsamma!

SCEN 16 KURRAGÖMMA

EUGEN (Har bytt till pyjamas och morgonrock)

OLIVIA Varför har du öppnat påsen?!

EUGEN (Tittar i golvet och håller på att ta på sig morgonrocken)

OLIVIA Varför måste du snoka igenom allt, unge?

EUGEN (Fortsätter med rocken)

OLIVIA Spela inte dum, nu. Varför lägger du näsan i blöt i det som inte angår dig. Fan också!

EUGEN Man säger inte fan, mamma. Det är ett fult ord.

OLIVIA Fula eller inte fula ord. Jag säger vad jag vill, fan också!

EUGEN Mamma, fan är ett fult ord, man säger inte fan.

OLIVIA Fult? Det är fult att snoka i sånt som inte är ens eget. Jag är besviken på dig. Vi ska se om dom finns här allihop. (Kollar medicinen och lägger dom på bordet)

Sex kapsyler Secforte, fyra Nubiazor. Va fan! Det saknas en flaska stryknin! Eugen, var är den andra flaskan stryknin, en röd liten flaska som den här. Var är den, Eugen? Herre Gud, har du druckit den? Säg mig, du har väl inte druckit den?

EUGEN Nej, mamma.

OLIVIA I så fall, var är den?

EUGEN Gissa, gissa.

OLIVIA (Upprörd) Är du galen? Jag har inte lust att leka nu, Eugen, tala om för mig var den är, den röda flaskan.

EUGEN Gissa mamma.

OLIVIA (Desperat) Gode Gud, jag är inte upplagd för att leka. Det här är allvar. Fan också!

EUGEN Mamma, fan är ett fult ord, man säger inte fan.

OLIVIA (Skakar honom) Jag blir galen ... ge mig flaskan. Förstår du inte, att utan den kan jag inte göra nånting. Var är den?

EUGEN Gissa, mamma, fågel eller fisk?

OLIVIA SATAN ..., var är den?

EUGEN Man säger inte satan, mamma.

OLIVIA Nåja, nåja ... så ... du vinner, jag ska inte säga satan. Men tala nu om för mig var du har lagt en liten röd flaska don den här.

EUGEN Gissa ...

OLIVIA (För sig själv) Nej, det är inte sant att det här händer mig. Jag drömmer, det får inte vara så. Den här flaskan måste vara för mig, men jag får inte lämna Eugen ensam (till Eugen) Kära du, jag ... år ... inte upplagt ... för att leka ... nu. Det här är mycket allvarligt. Det handlar om liv och dör. Varken mer eller mindre, det säger jag dig. Fan också!

EUGEN Man säger inte fan, mammii

OLIVIA (Förtvivad) Du är hopplös, pojk, tala nu om för mig, en gång för alla, var du har lagt den röda flaskan annars får du en örfil.

EUGEN Gissa!

OLIVIA Jag kan inte tro det, det kan inte vara sant, jag drömmer. Varför måste allt det här hända mig? Såja, såja, pojken min var nu snäll och tala om för din mamma var du har lagt den röda lilla flaskan.

EUGEN Gissa!

OLIVIA Jag ger mig. Jag kommer ingen vart med dig. Vilket vansinne. Du vann, Eugen, alltså ... då leker vi då (Börjar leta i lådorna i rummet och sedan på andra ställen) Är den här?

EUGEN Kallt, kallt, kallt.

OLIVIA Är den här?

EUGEN Mycket kallare, mycket kallare.

OLIVIA Här?

EUGEN Kallt, kallt. Iskallt, iskallt.

OLIVIA Nu vet jag, du har lagt den i ditt rum. (Hon går)

EUGEN (Öppnar sin "färgväska" tar upp flaskan och lägger den i påsen der den var förut, går till sin rumsdörr och ropar) **KALLT** mamma, **KALLT!**

OLIVIA Om den inte är i ditt rum måste den vara här. Nu vet jag, du har gömt den bland dina färger. Det är klart, det borde jag förstått från början. (Öppnar kassen)

EUGEN Kallt, kallt, kallt.

OLIVIA Här kan den inte vara. AH, nu vet jag, den är i badrummet. (Går mot badrummet)

EUGEN Det är ljummet, mamma.

OLIVIA (Fortsätter mot badrummet)

EUGEN Kallt, kallt.

OLIVIA Vad konstigt? Om den inte är i badrummet, så måste den vara i sekretären men i sekretären har jag redan tittat. Jag tror det är något fusk med i spelet.

EUGEN Det bränns, mamma, det bränns!

OLIVIA (Öppnar lådan och tar upp flaskan)

EUGEN Du lyckades, mammii. Bravo, min mammii!

OLIVIA Du är en rackarunge, Eugen. Du har lurat mig. Du bytte plats på flaskan, det kallas för fusk. Fan också! Så gör man inte.

EUGEN Förlåt, mamma. Jag ska inte göra om det.

OLIVIA Uff, du har gjort slut på mig alldeles. (leende) Jag måste erkänna att jag ett ögonblick hade roligt, jag kände mig som en liten flicka. Du är ingen ängel, Eugen, du är en riktig liten djävul. Fan också!

EUGEN Ja mamma (kysser och kramar henne kärleksfullt).

SCEN 17 DEN FÖRSTA DOSEN

OLIVIA Det är sant, Eugen, att du avväpnar mig med dina påhitt. Kom hit och sätt dig här. (De sätter sig i matsalen där medicinerna är) Titta här, nu ska vi ta dom här tableterna som doktorn säger är så bra för magen.

EUGEN Jag har inte ont i magen, mamma.

OLIVIA Jag vet, jag vet; inte jag heller, men doktorn säger att vi måste följa alla anvisningar för de är så bra. Vi måste ta tre var. Jag tre och du tre ... Titta de är inte så stora. Man tar dom med vatten. Det är inte svårt, min pojke. Dom gör gott i magen.

EUGEN Jag har inte ont i magen, mamma.

OLIVIA Ja, du sa det. Men de är bra för dig för att smälta de två tallrikarna soppa som du har ätit och innan dess åt du mycket choklad. Du kommer väl ihåg hur mycket choklad du åt?

EUGEN Ja, mamma. Jag lovar dig att jag inte ska äta mer choklad.

OLIVIA Det är bra, min pojke. Jag vet att du inte kommer att göra det. Men nu ska vi ta de här tableterna.

EUGEN Jag har inte ont i magen, mamma.

OLIVIA Vänta nu, antingen tar du dom eller så blir jag riktigt arg på dig.

EUGEN Jag är inte arg på dig, mammi. Jag tycker mycket om dig.

OLIVIA Om du lyder mig och tar tableterna så ska jag inte bli arg. Titta nu, jag tar dom först, okej? (Tar tableterna) En. Två. Tre. Du ser hur enkelt det är? Nu är det din tur.

EUGEN Jag har inte ont i magen, mamma.

OLIVIA Jag vet, älskling, jag vet, men ... gör som jag nu, ta dina tabletter.

EUGEN (han tar dom med avsmak)

OLIVIA En. Två. Tre. Bra. Du ser hur enkelt det är. Nu måste vi vänta en halvtimme för att dom ska föra effekt. Med dom behöver vi inte kräkas och får inte lust att gå på toaletten.

EUGEN Jag har varit på toaletten, mamma.

OLIVIA Så bra. Medan vi väntar så ska jag tala om för dig vad vi ska göra sedan. Hör nu, inom en halvtimme ska vi lägga de här två pastillerna under tungan för att dom ska lösa upp sig enligt anvisningarna, och efter det dricker vi vätskan som är i de röda små flaskorna. En flaska för mig och den andra för dig. Med deras hjälp kommer vi att få göra en lång resa. Du och jag, en lång lång resa.

EUGEN (Nöjd) Ska vi resa, mammi?

OLIVIA Javisst, vi ska resa långt bort, till en härlig playa och massor med sol.

EUGEN Med sol, vad underbart, mamma. Jag tycker om solen och playan. (Han reser sig och går mot sovrummet)

OLIVIA Vart tar du vägen? Kom! Kom hit, säger jag. Går du på toan?

EUGEN Nej, mamma, jag har varit på toan. (Kommer tillbaka)

OLIVIA Kom nu, pojken min, vi sätter oss i soffan och tittar på nån film. (Han bryr sig inte om det, går).

Kom tillbaka, Eugen! Kom tillbaka! Vilken liten slyngel, han slår dövörat till när det passar honom. Men vi har ju tid på oss, ännu, en knapp kalvtimme. (i spegeln) Det är synd att man åldras så snyggt. Mina kläder skyler det pinsamma resultatet och lämnar åt inbillningen allt det attraktiva som man ännu kan räkna med finns hos mig, ja, jag tycker att jag fortfarande har en intressant figur, en viss elegans och en kunskap om livet som många unga skulle önska att de hade. Och min hy, Åhh min hy! Den har hållit stånd i många år, det är klart att jag har skött om den, krämer och massage och ett par lyftningar, inte mer. Ingen kan tala om för mig hur gammal jag är. Sanningen är att jag har slutat att göra mig bättre, men jag inbillar mig inte att jag kommer att bli gammal.

Om man genom åren lever med människor med en viss stil, behandlas man med viss respekt, naturligtvis inte som på våra föräldrars tid då man såg på gamla människor med stor respekt och anseende. Inte så nu.

Det finns exempel på människor som dör i absolut ensamhet och misär. Så är det, tackochlov, inte i mitt fall. Det är mera som jag; jag måste erkänna att de sista åren har man behandlat mig på ett annorlunda sätt, ja, med riktig hänsynsfullhet, vänlighet; och sånt gör en ju alltid glad.

Det som förvånar mig är att det ofta är äldre människor som vänder sig till mig på ett särskilt sätt.

Vanligtvis är det små detaljer som, även om de är obetydliga, inte undgår mig; en gest, en liten rörelse på huvudet, en antydning till ett vänligt leende eller en rätt att tala långsamt för att vara säkra på att jag förstått vad de har sagt.

(Man hör oväsen från lådor) Eugen, vad gör du, kom hit till din mamma.
(Paus) Eugen, kom hit nu, lämna mig inte ensam så här.

EUGEN (Utifrån) Ett lite ögonblick, mamma.

OLIVIA Skynda dig, vi har mycket att göra.

EUGEN (Utifrån) Ett lite ögonblick, mamma. (Man hör skrammel från lådor och skåpdörrar)

OLIVIA Vad gör du? Kom nu, säger jag. **KOM**. (Tittar på medicinerna) Herregud, vilken kväll! Nåja, nu ska det bli en lugn och stillsam final på ett stormigt och omskakande liv. Inte ens min ärorika änketid gjorde mig glad. Jag närmade mig redan de femtio. Vid den tiden slutade galleriet lägga beslag på min tillvaro med möten, invigningar, inbjudningar. Förpliktelserna upptog mina år.

Till slut var det annat som styrde min tid, sättet att klä mig, sättet man uppförde sig på.

Ja, jag har levt för att arbeta, för mina kunder och köpare och mina vänner. Jag har aldrig haft tid till att göra det jag verkligen skulle vilja. Jaa, och vad skulle jag verkligen vilja göra? Ja, vad skulle jag ha velat göra?

SCEN 18 GRODFÖTTER

EUGEN (Klädd för playan, solglasögon och mössa och sportbag) Mina grodfötter, mamma?

OLIVIA Var tror du att du ska, Eugen?

EUGEN Till playan, du och jag.

OLIVIA Nej, du har inte förstått mig, kära.

EUGEN Du lovade att ta med mig till playan. Mina grodfötter?

OLIVIA Strunta i grodfötterna, barn. Först ska vi ta de här tableterna och den här väskan.

EUGEN Mina grodfötter, mamma?

OLIVIA Kom nu, sätt dig, vi ska ta de här medicinerna.

EUGEN Mina grodfötter, mamma?

OLIVIA Strunta i de där grodfötterna. Kom nu och sätt dig här hos mig.

EUGEN Mina grodfötter, mamma?

OLIVIA Du gör mig vansinnig, pojke. Jag har ju sagt att jag inte vet var de är. Har du letat ordentligt?

EUGEN Ja, mamma.

OLIVIA Om du inte kan hitta dem så kan jag det ännu mindre. Du tappar ju aldrig bort nånting, du är alltid så ordentlig. Kom och sätt dig hos mig, för om en liten stund ska vi ta de här.

EUGEN Mina grodfötter, mamma.

OLIVIA Jag säger att jag inte vet, raring.

EUGEN Jag går och letar efter dem. (han går).

OLIVIA Kom, säger jag. Åh, en sån unge man har. Har han fått något i skallen så kan ingenting hindra honom. (Tar telefonen, ringer upp) Paula? Förlåt att jag ringer så här sent, raring, men vi tänkte åka till playan i morgon och Eugen kan inte hitta sina grodfötter ... Ah ... ja ... ja, ja, nu minns jag, ursäkta, jag vet inte var jag har mina tankar nuförtiden ... nej, nej, bekymra dig inte, nej ... om din pojke trivs med dem, jag köper ett par andra till Eugen ... nej, bekymra dig inte ... inte alls ... jag ber verkligen om ursäkt för att jag ringde så sent. Tack ska du ha. Vi hörs på måndag. (Paus) Eugen, Eugen, kom.

EUGEN (Kommer in) Jag hittar inte mina grodfötter, mamma.

OLIVIA Nej, det är klart, dom är inte där. Jag ringde just till Paula. Det visade sig att jag hade lånat dem till hennes pojke för några simlektioner. Förlåt mig, jag hade glömt det.

EUGEN Oj, oj mamma, mina grodfötter.

OLIVIA Jag är ledsen, pojk. Vet du, när vi kommer till playan ska jag köpa några mycket snyggare åt dig. Vilken färg vill du ha? Röda, gula eller blå? (Han tänker) Vill du ha röda, gula eller blå?

EUGEN Röda, mamma, men de ska vara mycket större.

OLIVIA Bra, bra, jag ska köpa åt dig de största och vackraste i hela världen. Blir det bra så?

EUGEN (Skuttar av glädje) Tack så mycket, mamma, några röda och stora grodfötter!

SCEN 19 HUSET PÅ PLAYAN

OLIVIA (Ser på klockan) Såja, nu sätter du dig här, det dröjer inte länge förrän vi ska ta de här. (Delar dem i två delar. Ser på klockan) Ja, vi måste vänta ett tag till. Vad ska vi tala om Eugen? Är det något du vill berätta för mig?

EUGEN Jag vet inte, mamma.

OLIVIA Titta här nu. Efter det att vi har tagit de här pastillerna och druckit ur den här flaskan, sover vi länge och vaknar sedan på en underbar plats.

EUGEN Vilken playa åker vi till, mamma?

OLIVIA (Håller i flaskorna, ser på dem, talar med lugn röst, utan entusiasm, nästan mekaniskt)

Vi åker till en med fin, fin sand, mycket vit och palmer och kokospalmer.

EUGEN Vad finns det mera? Vad mera?

OLIVIA (Leker mekaniskt med flaskorna) Där finns ett mycket vackert hus alldeles vid havet.

EUGEN Finnes det pool?

OLIVIA Där finns allt. Poolen är enorm, det finns ett gym, jacussi. Det är ett paradiset, Eugen.

EUGEN Vad finns det mera, mamma, vad mera?

OLIVIA (Leker fortfarande med flaskorna) Huset har stora, stora våningar med enorma fönster.

EUGEN Vad finns det mera, mamma, vad mera?

OLIVIA (Sätter ner flaskorna men ser på dem. Talar med mer eftertryck och känsla)

Ett kök som också är mycket stort och ett kolossalt kylskåp.

EUGEN Vad mera, mamma? Vad finns det mer?

OLIVIA (Fortsätter se på flaskorna. Talar med mer entusiasm) Möblerna är stora och bekväma. På terrassen finns det två hammockar där man kan sova siesta.

EUGEN Vad mera, mamma, vad finns det mer?

OLIVIA Du har Tv:are på alla platser, i salen, i köket och i ditt sovrum. Alla med hörlurar för att inte störa.

EUGEN Vad mera mamma, vad finns det mer?

OLIVIA (Reser sig, mera entusiastisk) Vi har också några bekväma cyklar som vi kan åka ut på piren med.

EUGEN Vad mera, mamma, vad finnes det mer?

OLIVIA (Med entusiasm) Vi har gästrum för våra vänner som kommer förr eller senare.

EUGEN Kan vi bjuda in Paulas pojke?

OLIVIA Visst, Pedrito ska komma nån dag, det är klart, och du kan simma med honom. Paula kommer säkert innan dess, hon är mycket trevlig och fantastisk på att laga mat.

EUGEN Vad mera, mamma, vad mera?

OLIVIA (Mycket kärleksfullt) Allra högst upp har du ett stort, stort rum så du kan måla utan att vara rädd för att fläcka golvet. (Paus) Ser du, jag kanske också får lust att måla. Egentligen, jag tror att jag inte gjorde det så tokigt en gång. Jag tyckte om att måla som Mark Rothko eller Esteban Vicente, färger, platser, rymder. Inga figurer eller teckningar. Bara varma färger, sådana man ser vid kvällningen. Skulle du tycka om att jag målade med dig?

EUGEN Ja, mamma, mycket.

OLIVIA Och jag också, min pojke. Att måla är en grusad förhoppning i mitt liv; för varje gång jag studerade någon målning hade jag lust att lägga till något, eller ändra någon färg på den, eller nyansera på ett annat sätt. Den här gången skulle jag vilja måla något bara för mig, för dig. Jag skulle vilja lyfta fram de där flödande färgerna som finns någonstans inom mig. Tror inte du att det kunde bli vackert, Eugen?

EUGEN Jo, mamma, mycket vackert.

OLIVIA Härligt, då ska vi måla tillsammans. Vi ska ha mycket målardukar, massor av olika färger och två fina stafflin.

EUGEN Och vad mera, mamma, vad mera?

OLIVIA Vet du Eugen? Ju mer vi talar om playan desto mer blir jag tänd på iden. Det skulle inte vara så dumt att ha ett sånt hus. Om vi säljer galleriet och den här våningen kan vi köpa det huset och leva på det som återstår. När allt kommer omkring så gör vi oss inte av med så mycket, på playan behövs inga kläder. Ett par bermudas, några tröjor och några trevliga sportskor, det skulle räcka.

EUGEN Och vad mera, mamma, vad mera?

OLIVIA (Nedstämd) Jaa, min pojke. Vad jag gärna skulle vilja göra det!
Men vi kan inte.

EUGEN (Orolig) Kan vi inte? Varför kan vi inte, mamma?

OLIVIA Jag kan inte förklara det för dig, Eugen.

EUGEN (Oroligare) Vad kan du inte förklara för mig, mamma?

OLIVIA Det är för invecklad för dig. Du förstår, det är för invecklat även för mig att förstå. Jag kan inte förklara för dig.

EUGEN Gör en kraftansträngning, mamma. Gör en kraftsansträngning.

OLIVIA Vad säger du pojke? Var har du fått det där ifrån?

EUGEN Du säger alltid till mig ”gör en kraftansträngning” när jag inte kan klara av saker. Du säger till mig: ”gör en kraftsansträngning, Eugen, gör en kraftsansträngning”.

OLIVIA (Omtumlad) Du har rätt, pojk, du har rätt. Men nu har jag inte ork och mod att göra en sån kraftsansträngning som inte är sådan ...

EUGEN Som inte är sådan vad, mamma? Vi ska åka till playan, säkert?

OLIVIA (Reserverad) Ja, jovisst, ja.

EUGEN Till det fina huset med pool.

OLIVIA Ja, jovisst, ja.

EUGEN Till det fina huset med jacuzzi?

OLIVIA (Nära att gråta, tar flaskorna) Ja, till det där huset med pool och jacuzzi och där vi ska måla tillsammans.

EUGEN Vad fint, mamma. Vad fint. Jag går och packar min väska, mamma. (Springer iväg)

SCEN 20 FINAL

OLIVIA Nej, gå inte Eugen. Kom tillbaka, pojken min. (tystnad) Vilket elände, vad jag har trasslat till det med det sista jag sade. Hade jag gett upp eller har jag verkligen trott att vi kan bo på playan? Vad är det som har ändrats nu? Ingenting, ingenting. Cancern fortsätter sin bestämda väg. Jag kan inte hindra den med ursäkter, med fantasier. Den går på med all kraft och säkerhet, och vad kan jag göra? Nej, jag har inget alternativ, jag måste fullfölja min plan, det finns ingen annan utväg. Finns det ingen annan utväg? Vad skulle hända om ...? Nej, nej ... men, nej ... men om, vad händer om jag underkastar mig operationen på onsdag och sedan fortsätter behandlingen? Nej, det är omöjligt, jag är inte beredd att lida, det skulle vara tortyr. Vad skulle jag vinna på det? Jaa, vad skulle jag vinna? (Paus)

I bästa fall kanske man skulle få några månader till, eller vem vet, några år kanske. Skulle det vara värt plågorna? Jag vet inte, jag vet inte. Skulle det vara värt plågorna att leva lite till? Det skulle inte bekomma Eugen något att se mig flintskallig, tunn och mager. För han kommer alltid att vara underbar. Eugen är kanske den ende som inte skulle bli förskräckt att se min skröpliga varelse. Han skulle inte tycka det var besvärligt att hjälpa mig på toaletten, eller stödja mig när jag går. Jag tror att Eugen är den ende som inte skulle skämmas om han såg mig naken. (Paus)

Kanske ... efter operationen och terapin ... kanske jag kan återhämta mig lite, gå upp i vikt, och kanske simma lite. Åh, vad jag skulle tycka om att måla de där bilderna med färger som jag alltid velat se på en duk. Det är

klart att sjukdomen kommer att segra förr eller senare, och då finns det inget annat att göra än att ”anträda den sista resan” Men är vi inte alltid på väg att anträda den sista resan?

Det enda vi vinner är lite tid. Bättre att fullfölja planen, det är det lämpligaste för Eugen, och för mig. (Paus) Men ... och playan? Och huset vid havet? Och ha det skönt tillsammans med min son? Och måla ... ja, och måla? Ett dilemma, vilket dilemma. Jag är så förvirrad.

Det som är alldeles säkert är att jag inte är säkert på hur mycket ett hus går på. (Paus) Det jag verkligen är säker på är att jag ska kila vidare, men jag tror inte jag är säker på när. Kanske jag kan uppskjuta den sista resan lite grann, när all kommer omkring, det finns alltid tid att dö. (tystnad)

Olivia, Olivia, du måste bestämma dug nu, det har gått en halvtimme sedan vi tog pastillerna mot kräkningar.

Ja, ja det händer ju ingenting, de första tablettorna dör man inte av och de andra kan jag gömma till den dagen jag inte orkar längre. Nej, för Eugen kan man inte gömma nånting, han hittar allt. Det bästa är att hålla allt i toaletten och när det verkligen är dåligt ställa ”Föreningen till en värdig död” att skicka mig ett par doser till, de kommer att förstå, de har säkert många liknande fall som mitt.

EUGEN (Kommer in, klädd för playan: bermudashorts, tröja med palmer, solglasögon, keps. Släpar på en väska med hjul) Jag är klar, mamma. Ska vi gå?

OLIVIA Du är för söt, min vän. Men du måste vänta lite grann. Jag måste ringa till Iberia först och höra om det finns några platser till nattflyget, och sedan till hotellet för att höra om de kan ta emot oss. Och så en viktig sak, Eugen, vi måste komma tillbaka på tisdagen för nästa dag, på onsdagen, opererar man mig på sjukhuset.

EUGEN På sjukhuset?

OLIVIA Bara några dagar, Eugen. Du får vänta lite med att sköta om mig, om du vill.

EUGEN Ja, mamma, jag ska sköta om dig ordentligt. Jag har sett det på TV.

OLIVIA Tack, tack, men bekymra dig inte, så snart jag återhämtat mig efter operationen köper vi huset och flyttar för alltid till playan, okej?

EUGEN Ja, mamma.

OLIVIA (Ger honom en kyss). Det är bra, min son, du är den mest förstående. (Lägger produkterna på bordet i en påse; för sig själv:) Men nu ska det för tillfället i toaletten. (Till Eugen) Jag ringer från mitt rum och sedan måste jag packa min väska.

EUGEN Vill du att jag hjälper dig, mamma?

OLIVIA Nej, tack, det är bättre att du sätter på en film om du har lust.

EUGEN Får jag sätta på Titanic, mamma?

OLIVIA (Mot toaletten) Titta på vad du vill, Eugen. Men använd hörlurarna. (går in på toaletten och utan att stänga dörren hör man spolningen. Sedan går hon till sitt rum).

EUGEN (Hittar en video och sätter på den. Man hör mycket starkt ljudet från filmen)

OLIVIA (Ropar utifrån) Eugen, sätt på dig hörlurarna. Sätt på dig hörlurarna, Eugen!

Eugen (Helt absorberad av filmen)

**OLIVIA (Ropar utifrån) Eugen, sätt på dig hörlurarna. SÄTT PÅ DIG
HÖRLURARNA!!!!**

-----RIDÅ-----

SCENERNA

- 1) OLIVIA KOMMER HEM
- 2) EUGEN GÄMMER EN RÖD FLASKA
- 3) 3 KUVERT, RUBER KLINIKEN, FESTEN
- 4) EUGENS PAPPA
- 5) OLIVIAS BEKÄNNELSE
- 6) SAMTALET FRÅN BRODERN
- 7) VEM ÄR DU
- 8) FÖRESTÄLLNINGEN FORTSÄTTER
- 9) VEM ÄR NORMAL?
- 10) HÄRBERGET
- 11) HUR DU KUNDE HA VARIT
- 12) LIVET EN OAVBRUTEN FÖRLUST
- 13) EUGEN SÄRBEHANDLAR INTE
- 14) DEN MILDE DÖDEN
- 15) TABLETTERNA
- 16) KURRAGÖMMA

17) DEN FÖRSTA DOSEN

18) GRODFÖTTER

19) HUSET PÅ PLAYAN

20) FINAL